

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137200064608/facsimile.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

XXXII
HUSLÆRER III

Jeg medbragte et Skema som *Skolebestyrer Bagger* havde lagt for mig:

Og Undervisningen begyndte.

Lidt efter lidt slog jeg mig til Taals med Situationen. Drengene og jeg kom godt ud af det med hinanden særlig i Frikvartererne.

Skoletiden var delt fra 9-12 og 2-4.

I ovenciterede Brev til min Ven Ussing skriver jeg under 3die Maj (Brevet er en Art Dagbog): „Vi havde allerede en Time igaar, der skulde læses Lektier til i Morgen, jeg havde givet dem (August, Valdemar og Henrik — de to sidste er „Mejeribørn“) noget Bibelhistorie for, Skabelsen, der hvor Gud efter at have „gjort“ Eva fører hende til Adam. Jeg overhørte August og spurgte: Hvad sagde saa Adam? Drengen tænkte sig lidt om og svarede derpaa: Adam sagde: Dette Ben er mit Ben . . ! Kære Tage, jeg brast i Latter og jeg forsikrer Dig, at selv Vilhelm Beck vilde have trukket paa Smilebaandet, saa komisk lød det. — Men hvad skal Børn ogsaa proppes med sligt Nonsens for!“

Samme August kom jeg efterhaanden til at holde mere og mere af. Han var en smuk og opvakt Dreng. „En rigtig Dreng“! Desværre var hans ene Ben stift, idet han allerede som Pattedlut havde knust Knæskallen. Det var medens hans Moder var gift med sin første Mand og levede i Spanien. Drengens Amme havde hængt ham fra sig paa et Søm paa Væggen, medens hun gik ud i Køkkenet for at passiare med Kokkepigen. Men Snoren Barnet hænger i er ikke stærk nok til at bære ham; den brister, og Drengen falder paa Gulvet fra en temmelig Højde. Pigen taler om intet til Moderen, og først et Aarstid efter, da Drengen skal til at gaa, viser det sig, at Knæskallen har været knust og er groet forkert sammen.

Naa, det generede tilsyneladende for øvrigt ikke Fyren. Han tumlede sig med Kammeraterne og legede og løb